

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXXXIV. An contra damnatorum hominum Spiritus, eorumq[ue]
molestias illæ rationes prosint, quibus viuentes se expediunt ab
infestationibus Spirituum purgandorum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

11. Neque nobis hic Deus ipse est impedimento. Quamuis enim ipse nunc permittente, nunc imperante tumultibus suis molesti sint, Spiritus: ita tamen molesti sunt; ut quemadmodum ab illius voluntate pendet, quod fiant; sic quod cessare debeant. & hoc quidem nostris precibus urgentibus potest clementer concedere; quæ admodum illud sua iustitia postulante permittere. Sed ad modos. Et primo falsos excludamus, tum veros probemus.

CAP. LXXXIII.

Non valere contra damnatos hominum Spiritus, eorumque molestias, quibus loca reddunt infesta, illas rationes, quibus viuentes se expediunt à molestiis, quæ à purgandis Spiritibus afferuntur.

1. **R**osse tolli molestias, quæ à damnatorum Spiritibus, certis locis excitantur, demonstratum est. Sequitur ostendamus, quibusnam rationibus tollantur: in fine, quibus contra infestantes Dæmones depugnamus: an quibus utimur contra illas purgandorum Spirituum; an aliis aliis quibus. Rem duabus Assertionibus includimus. Prior hoc Capite explicanda est.

2. Hæc est: *Rationibus, quibus contra molestias, quæ à purgandis Spiritibus afferuntur, utimur; contra damnatorum hominum spiritus nequaquam agendum est.* Causa Assertionis est, quia neque hoc nomine hi Spiritus molesti sunt, quo illi purgandi: neque si essent, hisce rationibus eos tentare, atque aggredi liceret.

3. *Quo nomine damnatorum hominum Spiritus molesti sint, superius capite decimo tertio demonstratum est. Quod verò, non idem ipsis atque purgandis propositum sit, dubitare nemo debet. Purgandi, ut viuentium opera iuuetur, importuni sunt: hi spem salutis nullam habent. Qui verò, quod iuari possint, desperant; ut iuentur petere possunt?*

4. *Quod si à morte, vel non ad poenas mox raperentur: vel si raperentur, iudicis sententiam non perciperent ante hi Spiritus, quam vniuersale omnium mortalium futurum est iudicium: vel*
etiam

etiam, si post latam à morte sententiam sperarent ad ipsam mutandam aliquando, aut saltem mitigandam: possent forsitán ad viuos redire, tum ultaq; suo atque molestia viuentium operam implorare, vt vel ad supplicia, quæ meruerunt, non damnarentur; vel ab ijs, quæ sustinent, subleuarentur: at horum nullum apud infelices locum habet.

Mox post mortem ipsos merita sequuntur supplicia, facile est coram Deo, dicitur Eccles. 11. in die obitus retribuere vnique, secundum vias suas. Ducit in bonis dies suos, inquit Iob cap. 21. & in puncto ad inferos descendunt. Diues Epulo, mox, vbi mortuus, in inferno est sepultus, Lucæ 16. & mox in tormentis hanc edidit vocem: Crucior in hac flamma. Si mox beatos sua sequitur gloria; impiorum in longum tempus differrentur supplicia? Postquam diem tuum obieris, inquit Chrysostr. Hom. 37. in Mattheum, iudicium & pœna consequitur: Vide Franciscum Soarez Tomo 2. in tertiam partem Diui Thomæ, Disputat. 52.

Sic mox, post mortem, iudicis fertur sententia, & non ad communem vsq; carnis differtur resurrectionem, quidquid dicat Lactantius libro 7. diuinarum Inst. ca. 21. Pulchrè Apostolus Paulus, ad Hebræos 9. ca. statutum est, inquit, omnibus semel mori. post hoc autem iudicium, iam, inquit Beatus Augustinus libro 2. de Origine animæ, capite 4. illud salubriter credit, & rectissime; iudicari animas, cum de corporibus exierint; Antequam veniant ad illud iudicium, quo eas oportet iam redditis corporibus iudicari. Aiunt, inquit Damascenus Oratione de defunctis, vni diuinitus illustrati, quod cum exhalamus spiritum, quasi in libra, humana opera probantur. Et si ipsa mox mortem sequuntur supplicia; differri potest sententia, qua supplicia præcedit?

Nec spes miseris esse potest, quod vel tormentorum aliquando futurus sit finis; quia æternus est ignis, qui cruciat vel pœnarum acerbitas possit mitigari quia vt irreuocabilis; sententia, ita constans atque perpetuum supplicium. Alicuius mitigari eam, cui traditus est, pœnam; vel quibusdam interuallis habere aliquam pœusam, quis audacter dixerit? inquit B. Augustinus in Psal. 105. quandoquidem vnã stillam dines ille non meruit?

Fortè de iudicis voluntate dubitare possunt miseri. Possent, si per Angelos, siue bonos, siue malos, hæc ipsis innotesceret; ipsique iudices essent. At Angeli iudices non sunt. sententia per Angelos non fertur. fertur per ipsum, de cuius voluntate non debent ambigere; iudicem, aut Angelos; iudicis personam sustinentes. Scriptum est, (2. Corinthiorum 5.)

Omnes

Omnes nos manifestari oportet, ante tribunal Christi ut referat unusquisque, propria corporis prout gessit, siue bonum, siue malum. Et rursus (Rom. 14.) Omnes stabimus ante tribunal Christi. Et unusquisque nostrum pro se rationem reddet Deo.

9. Quæ cum ita sint; credi non debet auxiliij consequendi gratia ad viuos redire damnatorum hominum Spiritus; aut hanc ob causam esse molestos, ut viuentium opera iuuentur. Sed faciamus ita esse hoc sine esse molestos, ignorare etiam quæ status ipsorum sit conditio. Nobis tamen his rationibus, quibus purgandis spiritibus succurrimus, his subuenire nequaquam licitum est: propterea, quod citra salutis dispendium, hos damnatorum hominum spiritus nostris suffragijs iuuari posse, nequaquam credere possumus; tatum abest, quod iuuare debeamus.
10. Ea est damnatorum conditio, ut neque à pœnis quibus adiudicati sunt, possint liberari vnquam, neque in hysdem leuamen vnquam expectare. Hoc quàm sit certum, atque indubitatum; quàm firma constantique fide tenendum atque defendendum, postquam probatam erit, finem capiti inponemus.
11. Ecclesiasticæ hic primùm sententia est, cap. 11. Si ceciderit, inquit ille, lignum ad Austrum, aut ad Aquilonem; in quocunque loco ceciderit, ibi erit. Ad Austrum cadunt saluandi, ad Aquilonem damnandi. Manent singuli suis locis illi in æternum felices, hi in æternum miseri. Ibi vnumquemque, inquit D. Bernardus (Sermone 59. ex paruis) iudicabit Deus, vbi inuenerit, ibi, inquam, erit immutabiliter & irtractabiliter.
12. Secundò, hic seruit Regius Propheta, Psalm. 6. Conuertere, inquit, Domine; & eripe animam meam: saluum me fac propter misericordiam tuam, quoniam non est in morte, qui memor sit tui: in inferno autem quis confitebitur tibi? quasi dicat, Nullus sanè. Nulla ratione fieri potest, ut quis tibi aliquando confiteatur, ad te conuertatur, pœnas illius loci euadat.
13. Tertiò, dictis astipulatur Isaias Propheta, cap. vltimo. Vermis eorum (damnatorum) non moritur & ignis eorum non exstinguitur. Si eorum est vermis; si eorum est ignis; ipse autem vermis non moritur, & ignis non exstinguitur; omninò necesse est, & illos quorum est vermis, atque ignis, perpetuo in igne miserè viuere, & verme torqueri.
14. Audiamus Dominum: Bonum est tibi (inquit ille, Mar. 9.) claudum introire in vitam æternam; quàm duos pedes habentem mitti in gehennam ignis inexstinguibilis: vbi vermis eorum non moritur, & ignis non exstinguitur. Idè clariùs, Matt. 25. Discedite à me maledicti, in ignem æternum, qui

qui paratus est Diabolo, & Angelis suis. Et ne quis crederet ignem æternum, & non æternum in igne cruciatum; subiungit. Et ibunt hi in Supplicium æternum; iusti autem in vitam æternam.

Cum Domino consentit discipulus, Domino dilectus; in reuelatione sibi diuinitus facta, edoctus, Apocal. 20. Diabolus inquit, qui seducebat eos, missus est in stagnū ignis, & sulphuris: vbi bestia & Pseudopropheta cruciantur die & nocte, in secula seculorum.

Hinc communis illa Ecclesiæ vniuersalis, cum B. Athanasio, confessio. Quicumque vult saluus esse, ante omnia opus est, vt teneat Catholicam fidem. Quam illam? Qui bona egerunt, ibunt in vitam æternam: qui vero mala, in ignem æternum. Et pulchrè Innocentius III. lib. de Contemptu mundi, cap. 10. Iustum est, inquit, vt quod impijs in suo prauaricatur æterno, Deus vlciscatur in suo æterno.

Atque hinc esse dicam, vt oratio, quæ pro damnatis instituitur, frustra dicatur suscipi. Qui sine fide, inquit B. Augustinus ex sententia Magistri, in 4. d. 45. per dilectionem operante discesserunt: frustra illis à suis pietatis officia impenduntur. Idem 24. Moral. habet B. Gregorius.

Quid, quod ipsa etiam prohibita sit? Est peccatum ad mortem, inquit sanctissimus Theologus Ioannes, 1. cap. 5. non pro illo dico, vt roget quis. Et B. Gregorius Bonifacio (habetur 13. quæst. 2. cap. Pro obsecrantibus) non licet pro defunctis impijs, quamuis Christiani fuerint, oblationes offerre, &c.

Quocirca bene B. Augustinus, lib. 3. cap. 12. sic loquitur: Noli dicere, noli credere Suffragia Christianorum pro ijs, qui non baptizati de corpore exierunt, offerenda, si vis esse Christianus. Et apse: Si scirem, inquit, matrem meam esse in inferno, non magis pro illa orarem, quam pro Diabolo. teste Soto in 4. Sentent. d. 45. q. 2. art. 2.

Itaque, vt cum B. Gregorio loquar (4. Dialog. cap. 44.) Non orant sancti homines pro hominibus infidelibus, impijsq; defunctis: quia pro ijs utiq; quos æterno deputatos supplicio iam nouerunt; ante illum Iudicis iusti conspectum orationis sue meritum cassari refugiunt. Ita Gregorius.

Ex dictis non solum hoc colligimus, Suffragiis nostris damnatorum Spiritus non iuuari; sed frustra quoque esse, atque cum animæ nostræ detrimento his Spiritibus suffragari velle, atque suffragari.

Colligitur secundo, in graui eos versari errore; qui damnatorum Spiritus aliquando ex suppliciis, quæ grauissima perpetiuntur, putant eripiendos: quo nomine, cum quibusdam, non bene audit Origenes; qui nescio quos animarum itus & reditus, vt B.

Augustinus loquitur, excogitavit. Huius erroris originem notant Epiphanius, Epist. ad Ioannem Hierosolymitanum, Hieronymus in capite 3. Ionæ, Gregorius 9. Moralium capite 45 & 46. & libro 34. cap. 12. & 13.

33. Cum Origine coniunxero, quos idem B. Augustinus refutat, 21. de Ciuitate Dei, cap. 17. & sequentibus: qui in nouissimo iudicio propter intercessionem Sanctorum, *neminem hominum putat esse damnandum*: eos quoque, qui *impunitatem omnium peccatorum* promittunt aliquando, etiam Hæreticis, propter participationem corporis Christi; denique illos, qui non omnibus, sed iis tantum, qui *apud Catholicos sunt regenerati*, etiam si postea in multa crimina, erroresque proruperint, indulgentiam pollicentur, &c. de quibus plura loco citato Beatus Augustinus. *Nullis omnino damnatis spes salutis reliqua est.*

34. Nec assertioni nostræ repugnat, quod Psalmo 76. dicitur: *Nunquid obliuiscetur miseri Deus, aut continebit in ira sua misericordias suas*: De uiuis enim est sermo Prophete, qui quamdiu spirant, sperare possunt; sibi que Dei misericordiam promittere. Mortuorum longè alia est ratio: Misericordia illi profus indigni, qui misericordiam tempus turpiter neglexerunt. Quamquam B. Augustinus libro 21. de Ciuitate Dei, capite 24. ad probos solum uenit pertinere, quod à Propheta dicitur, *Deum misericordias suas in sua ira non contenturum.*

CAP. LXXXV.

Isdem rationibus proscribi Spiritus hominum damnatorum: eorumque infestationes atque molestias tolli, quibus Spiritus Demonum ipsorumque molestia proscribuntur

Et tolluntur.

Non prodesse damnatorum hominum Spiritus Suffragia, quibus purgandæ animæ iuuantur; nec hisce ab ipsorum molestiis, quas afferunt, uiuentes liberari demonstratum est. An illis machinis oppugnandi sunt, quibus contra demones depugnatur? *Ita omnino censurus*: licet ut assentiamur, hic tam firmis argumentis, ut ibi, non inducamur. Atque hæc secunda nostra assertio est; quam sequentibus, & explicamus & pro-

Et principio, haud obscurum est, pro nobis tam firma praesidia
bis